



Herausgeber, izdajatelj: Salezijanski mladinski dom, Kodeljevo; Schriftleiter, urednik: dr. Srečko Zamjen; für „Salezijanska tiskarna“, za Salezijansko tiskarno: dr. Jos. Valjavec. Alle, vsi: Ljubljana - Rakovnik.
Preis, cena 6 števil L. 10.—

VSEBINA: Ob božjih svetilnikih. — Poznam te... — Kristusov namestnik govori. — Ne pozabimo vendar na Fátimo! — Brez cvetja naši so domovi. — V varstvu Male Kraljice. — Odpuščanje. — V šoli sv. Male Terezije. — Blagoslov družinske molitve. — Karmelska roža. — Nevidni dež milosti. — Oznanila. —

Krepka v Terezijine stopinje

Molimo v družbi z našo ljubo Gospo Lurško.

Mesečni namen molitve določen od sv. očeta: Spoštovanje, pravice in dolžnosti dela.

Vadimo se v takojšnji vdanosti volji božji v vseh stiskah in križih.

Posebni namen molitve Terezijine družine: Da nam sv. Terezija izprosi milost razsvetljenja in spreobrnjenja!

Miru Kraljica Fátimska,
o bodi svetu milostna,
brezbožne reši ga noči,
daj nam spoznanja milosti!

TEREZIJINA MISEL. Vsa skrivnost Terezijine svetosti in veličine je v njeni neizmerni, vedno vse žrtvujoči ljubezni do Boga. Tu moramo začeti tudi mi, če hočemo zares posnemati sv. M. Terezijo!

„Nocoj sem pri premišljevanju obtičala pri stavku: »Glej, to je Učenik, ki ti ga dam. Ta te bo učil vsega, kar moreš storiti. Hočem, da čitaš iz knjige življenja, ki obsega znanost ljubezni« (Zveličarjeve besede sv. Marjeti M. Alacoque).

Znanost ljubezni! O presladka beseda za mojo dušo! Le po taki znanosti hrepenim. Zanj sem žrtvovala z nevesto v Visoki pesmi »vse bogastvo« in vendar se mi zdi, »ko da nisem dala ničesar« (8, 7). Dobro razumem, da nas nič drugega ne more Boгу tako priljubiti kot ljubezen. Zato hrepenimo samo po tem zakladu!...“ (Dov. duše, 8 pogl.)

DAROVI

ZA SVETIŠČE SV. TEREZIJE NA KODELJEVEM

DAROVALI: L. 2000 A. Š. Javor; L. L. 20: Šetina Jakob.

500: Verovšek A., Meden Iv., N. N.; L. 200: Dr. Meršol Val.; L. 150: Dolinar Iv., Rajšek H.; L. 125: Pezdir M.; L. 100: Turk M., Dolinar J., Kovačič Fr., Svetina Ana, Jeršič J. Vrhunec J.; L. 75: Potokar T.; L. 50: Keber Franc, Peklaj M., Češnovar Sl., Prijatelj Iv., L. 80: Cuznar Jerica; L. 40: Zalta M., Mastnak M., Lenič A., ga. Vedral.

NABRALI: L. 580: Seliškar Am.; L. 150: Zeleznik M.; L. 125: Tršinar A.;

ZA KUBIČNI METER ZIDU NOVEGA SVETIŠČA (L. 125) so darovali:

Zupni urad, Št. Vid - Vipava, Magister M., Kranjec A., Cerar Marija, Neimenovana (za 2 metra). Ostane neplačanih še 982 kubičnih metrov zidu.

SV. MALI TEREZIJI SO POKLONILI ROŽE: 2 roži: Sever Marija; 1 rožo: Žužek Iva.

Ob božjih svetilnikih



sak čas ima svoje velike duhove, svoje glasnike, ki nastopajo v božjem imenu in kažejo krščanskim narodom pravo pot iz zmot duha, iz zablod srca, iz brezen zgrešenega življenja. So kot svetilniki, ki jih dobrotna Previdnost postavlja sredi razburkanih morij vsem, ki so zabredli, pa si že, še hočejo nazaj, hočejo domov, v varen pristan vere in srčnega miru.

Taki glasniki so včasih svetniki s svojiskim naukom in zgledom. Včasih so to duhovni pastirji, nadpastirji in papeži, ki z zgledom in besedo predstavljajo samega Kristusa sredi raztepenih množic. Včasih pa poseže Bog še bolj neposredno v svetovna dogajanja in posveti z izvanredno lučjo v njih sredo, da pokaže narodom izhod iz stisk, v katere so neredko zdrveli po lastni krivdi.

Tudi našemu razburkanemu času ne manjka jasnih božjih glasnikov. Tak je na primer sv. Janez Bosko, včlovečen zgled modernega apostolstva, ki sega od mladine in prižnice pa do odra in tiska. Kako vse drugačna bi bila naša mladina, ko bi jo bili v zadnjih dvajsetih letih vzgajali v njegovih smernicah in njegovem duhu!

In papeži! Vsa njihova vrsta v tem stoletju je sipala izredno božjo luč ne samo na katoliško Cerkev, ampak na ves svet. Vsi so bili čudoviti možje, izredni božji poslanci. Le da jih svet ni maral poslušati. Od Leona XIII. in Pija X. pa do velikega „Terezijinega“ in „Don Boskovega papeža“ Pija XI. in do vladajočega Pija XII. so se vsi na vso moč trudili, da obvarujejo svet pred sedanjim trpljenjem in grozotami. Vsa važnejša življenjska vprašanja, ki se tičejo posameznikov in narodov, od socialnega in delavskega vprašanja, pa do zakona in družine, do tiska in filma, vse so obravnavali, učili in svarili, v vsem so kazali jasna in trdna pota. Pa smo ravno Slovenci kar skoro vse preslišali, tako malo smo se menili, kaj pravi papež; še Katoliške akcije dolgo nismo razumeli. Zdaj pa žanjemo sad svoje puhle domišljavosti, prevzetnosti in posvetnosti.

Pa sv. Terezija Deteta Jezusa. Vsak dan raste njena veličina in njen pomen za naš čas. Ko smo skoraj že zavrgli vero in Boga in poštenje, se skrušeni vračamo. Spet se poglobljamo v se in iščemo oporne točke za svojo dušo. Čutimo, da nas le vera in prava pobožnost moreta umiriti in spet osrečiti. Tudi na to težko pot

nam je Bog prižgal svetlo luč: Vsemodri je sam navdahnil sv. Mali Tereziji prelepo „malo pot“ notranjega življenja, da jo posreduje ne samo izbrancem, marveč vsem, tudi povprečnim kristjanom, ki si zares hočejo rešiti dušo.

Prav sredi našega časa pa je zažarel še drug, izreden svetilnik božje luči, Fátima. Bog je spet jasno in nedvoumno spregovoril svetu po mogočni Posrednici našega odrešenja, kakor je že to storil neštetokrat ob težkih urah človeštva. Zato je Marijin glas božji glas. In Fátimska Marijina naročila svetu so božja naročila —! Le prisluhniti jim je treba. In — izvršiti, izpeljati do konca. In do dna!... Pa naj to še toliko stane našo čutnost in našo plitvost. Spreobrnjenje in zadoščevanje! Le to nas bo rešilo. Najprej seve spreobrnjenje — —

* * *

Če bomo prisluhnili tem božjim glasnikom, če bomo šli za njihovim glasom, se nam ni treba bati. Če smo se še tako globoko izgubili, se bomo gotovo spet znašli. Ob tako jasnih in mogočnih svetilnikih bo pot varna. Če smo še toliko zagrešili, nam bo odpuščeno, da le zares začnemo — novo življenje.

Tudi „Mala Cvetka“ se bo na vso moč potrudila, da v luči teh žarkih svetilnikov, predvsem še sv. Male Terezije, pa tudi papeža, škofa in Fátime, pomaga našemu narodu vstati in začeti življenje na novih temeljih.

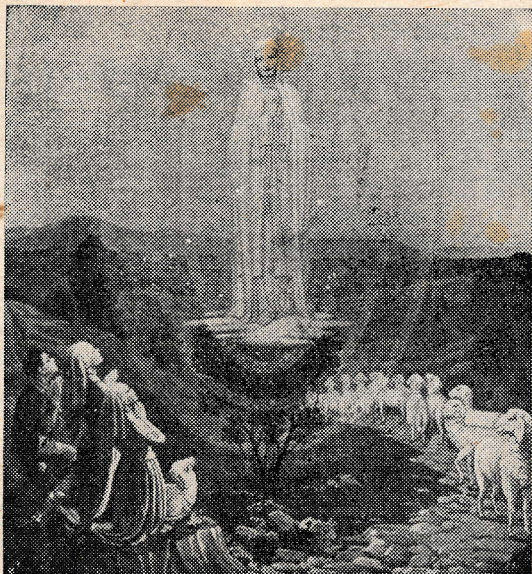
Vsa številna Terezijina družina pa se bo letos še tesneje oklenila svoje nebeške zaščitnice. Pred vsem z zaupno in vztrajno molitvijo: Sveta Mala Terezija, reši nas! Daj nam luči, spreobrne naša srca!

Potem pa z apostolstvom zgle da in besede od družine do družine, od osebe do osebe. Učimo, pomagajmo, odpirajmo zaslepljencem oči. Dokler satan besni, tudi mi ne smemo mirovati. Kdor danes molči, pomaga peklenskim silam do razmaha.

In še — z žrtvami in zadoščevanjem. Po Terezijinem nauku, po njeni mali poti. Morda čaka Gospod samo še na to, da nas potem reši. Kako čudovito se ujema Terezijin nauk o malih žrtvah z Marijinimi naročili v Fátimi!...

Na apostolsko delo! Po Terezijinih stopinjah in pod njenim okriljem!

*



Marija v Fátimi:
*„Zadoščajte za grešnike!“ —
 Molite sv. rožni venec!...
 „Naj svet preneha z grehom!“*

Poznam te...

*Poznam te, Mati sveta, Zavest, da misel tvoja
v nebeško luč odeta zlati vsa pota moja,
si vedno pred menoj. je mojih dni sladkost.
Vse tvoje blagoslove Kako si me ljubila,
in tvojih rok darove kai zame si storila,
spomin ohranja moj. to moja je skrivnost.*

*Poznam te, moja Mati,
in v sveti dom tvoj zlati
pogled uhaja moj.
Kdaj prvikrat pozdravi
te v nedosežni slavi
otrok presrečni tvoj?*

Kristusov namestnik govori

Kakor vsako leto je sv. oče Pij XII. tudi letos na božični dan preko vatikanskega radia govoril vsem narodom sveta in jim z očetovsko ljubeznijo razložil vrhovna katoliška načela, ki jih mora v sedanjih vojnih časih imeti pred očmi vsak vernik in vsak narod.

Vsi Terezijini častilci jih moramo še posebno skrbno proučiti in poznati, da bo naš apostolat med brati res uspešen in trden. Priobčili bomo bistvene papeževe besede.

Samo Kristus nas more rešiti!...

...Na vso nesrečo mora svet še vedno gledati z grozo okrog sebe borbo in ruševine. Borba postaja od dne do dne bolj obsežna in bolj kruta in svet izgublja ob hladnem in trdem dejstvu svoje najbolj vroče upanje.

Danes vidimo, da se je borba izrodila v tisto obliko vojne, ki izključuje vsak obzir in vsako mejo, v nekako apokaliptično obliko, ki jo je rodila družba, v kateri spremlja vedno rastoči napredek tehnike vedno globlji propad duha in npravnosti; oblika vojne, ki gre brez prestanka svojo strašno pot in prinaša tako klanje, da morajo pred njim zbledeti tudi najbolj krvava in strašna poglavja iz preteklih dob. Z grozo morajo biti narodi priče novemu in neizmernemu izpopolnjenju uničevalnih sredstev ter istočasno priče notranjega razkroja, ki gre svojo pot od padca moralne zavesti vedno bolj proti pomanjkanju vsakega človečanskega čuta ter naproti taki potemnitvi pameti in duha, da se uresničujejo besede Modrosti „Vsi so bili povezani z isto verigo teme“ (Mod 17, 17).

Sredi te temne noči sveti vernikom luč bethlehemske zvezde, ki jim kaže

in razsvetljuje pot do Tistega, ki smo od njegove polnosti, milosti in resnice vsi prejeli (Jan 1, 16), pot do Odrešenika, ki je s svojim prihodom na svet postal pravi Knez miru, naš mir: „On je namreč naš mir“ (Ef 2, 14).

Samo Kristus more oddaljiti duha zla in greha, ki si je podvrgel človeštvo v tiransko in sramotno robstvo in ga zaslužnil takim mislim in taki volji, ki jih vlada in nagiba nenasitljiv in brezmejen pohlep po dobrinah sveta.

Samo Kristus, ki nas je odrešil žalostne sužnosti greha, more učiti in pripraviti pot tisti plemeniti in disciplinirani svobodi, ki jo podpira resnična pravičnost in moralna odgovornost.

Samo Kristus more s svojo vsemogočno pomočjo dvigniti in privedsti človeški rod iz nezaslišanih stisk, ki ga mučijo v tem življenju, ter ga napotiti k sreči.

Žalostno je in grenko, kako si je brez števila ljudi, čeprav čutijo ob iskanju sreče, ki naj bi jih nasitila v tem življenju, grenkost slepivih utvar in težkih prevar, zaprlo pot do vsakega upanja. Ker tako daleč žive od jaslic in torej od tiste



tolažbe, ki napolnjuje junake vere v vseh njih težavah... Nikoli niso našli edino resnične vere, ki bi jim mogla dati tolažbo in jim okrepiti duha. V tej umski in moralni omahljivosti se jih je polastila težka duhovna negotovost.

To duhovno negotovost pa more do dna razumeti in bratsko z njo čustvovati samotisti, ki ima to veselje, da živi v prijetni domačnosti nadnaravne vere, ki je nad vsemi viharji in časnimi spremembami zasidrana v večnosti.



Sv. oče Pij XII. govori svetu v Kristusovem imenu, a svet ga ne posluša....

Dr. V. F.

Ne pozabimo vendar na Fátimo!

Mi smo pa res dobri! Pred letom 1942 skoro nič nismo vedeli o Fátimi... Srečna roka naših duhovnih voditeljev nam jo je tedaj odkrila in resnično veseli smo bili tega sporočila, saj nam je zasijalo kakor sonce v temo teh strašnih dni. Skoro preveč svetlobe je bilo naenkrat, saj je bila povsod le Fátima in Fátima. Nekateri so prav zaradi tega v njo dvomili, pa niso imeli prav. Fátimska prikazovanja so resnično dejstvo in dolga vrsta čudežev, vsestransko izpričanih in preiskanih, ne-

izpodbitno priča za njihov božji izvor.

Toda komaj je dobro minilo leto 1942, že smo na Fátimo skoro popolnoma pozabili. Piše se o njej skoro nič več, v besedah se redko spominja, v življenju jo kaj malo upoštevamo. Tam kjer je bilo prej preveč svetlobe, jo je naenkrat premalo. Res je, da zopet opravljamo pobožnost peterih prvih sobot, pa še to morda bolj iz navade in potrebe, kakor pa kot skrbno izpolnjevanje fátimskih naročil.

Tako pozabljenje na fatimsko Marijo in tako površno in slabotno izpolnjevanje njenih naročil dobremu Bogu gotovo ni všeč. Ni dovolil Materi božji, da bi stopila na evropska tla v Fátimi samo za hip, marveč za to in tako, da bi ostala med nami po svojih milostih, zgledu in velikih svojih naročilih. Ni hotel, naj se zasveti kakor meteor, marveč naj postane stalna zvezda vodnica narodov iz teme v svetlobo božjega življenja in miru. Nam Slovencem pa je žal bolj meteor kakor stalna zvezda vodnica. Morda bi smeli pozabiti na njo, če bi izpolnili že vsa njena naročila. Morda bi smeli dovoliti, da nam ta zvezda zatone, ko smo se že vsi predali pokori in zadoščevanju, ko že po vseh družinah odmeva molitev naročenega rožnega venca, ko smo se že vsi spreobrnili! O, kako daleč smo še od vsega tega, in vendar že pozabljamo na tisto, ki nam je vse to razodela in naročila v našo lastno rešitev in srečo. Da, morda bi smeli pozabiti na fatimsko Marijo in njeno brezmadežno Srce, če bi se na nas že izpolnila po njej obljubljeni rešitvi iz stisk. Ali smo res že iz njih? Ali nismo nasprotno vedno bolj od njih oddani

in od vseh strani vedno huje stiskani? In v tem stanju pozabljamo na svojo rešiteljico, ki ji je Bog dovolil napovedati: končno bo moje Srce slavilo zmago, in za pogoj postaviti spreobrnjenje od greha in povrnitev k molitvi, pokori in zadoščevanju ter posvečenje njenemu brezmadežnemu Srcu.

Nikar ne mislimo, da smo izpolnili fatimska naročila, če smo enkrat pobožno opravljali petero prvih sobot, če smo enkrat pobožno poslušali fatimske šmarnice, če smo enkrat spokorno romali na Rakovnik, če smo nekajkrat molili rožni venec ali če smo nekaj desetih družin posvetili brezmadežnemu Srcu Marijine-mu. Za tako površno in bistveno nezadostno izpolnjevanje fatimskih naročil Bog najbrže ne bo še dal konca nesreč in stisk. Preveč ljubi nebeško Mater, da bi dovolil, da tako površno izpolnimo njena naročila in tako zelo pozabimo na njo in njeno poslanstvo. Ne dovolimo torej, da nam Fátimska zvezda vodnica zaide, preden nas je pripeljala v svojem varstvu iz viharjev v mir.

Gregor Mali

Brez cvetja naši so domovi

*Brez cvetja naši so vrtovi,
brez cvetja okna naših hiš,
gozdovi naši so - grobovi,
kjer cvetje ne obdaja križ.
Požgane cerkvice so bele,
porušene samevajo,
vasi so v žalost se odele,
izropane, požgane so.*

*Še ptice so od nas zbežale,
drugod veselo pojejo,
krvi, bridkosti so se zbale,
v ka'ero se potapljamo.
Terezija, si pozabila?
Pred smrtjo obljubila si,
da boš nebeških rož trosila
na bedno zemljo in ljudi.*

*Nesrečna zemlja naša plaka,
brez cvetja v krvi se topi,
rešitve in vstajenja čaka:
Terezija pomagaj ji!
Zdaj spomni svoje se obljube,
nebeških trosi nam cvetlic,
obvaruj narod naš pogube,
otri solze s trpečih lic!*

Gospodovih dni ne bomo skrunili s hlapčevskimi deli in grešnim veseljem, temveč jih posvečevali, hodili k maši in pridigi —

V varstvu Male Kraljice

7*

Vse popoldne in še v večer sta sedela skupaj z roko v roki. Ofka je pripovedovala in Stanko je poslušal. Zalostna, prežalostna je bila povest, toda v mladem srcu izzveni vsaka zgodba na koncu v zlato srečo. Tudi Ofkina je. Zdaj je našla dom, vrne se ji sreča, kmalu bo spet v očkovem naročju. Stanko je čutil, kako raste vsak hip v njem ljubezen do najdene sestrice. Njegova zgodba, polna fantovskih pustolovščin in vojaških nevarnosti, se mu je zazdela manj pomembna. In končno zares hudo mu še nikoli ni bilo, kakor je bilo njej.

Ladja se je nemirno zibala! Daleč, zelo daleč se je v lučkah svetlikala obala. Pozvonilo je k večerji. Stanko je ogrnil Ofko v mehak plašč in jo odvedel v obednico. Znal se je sukati in nastopati, da je Ofka kar strmela. Kot ne-

okretna kmečka pastirica se je zazdela sama sebi ob njem. Čudno potem, da se je vse omizje zanimalo zanjo. Nežno so ji stregli in jo ljubeče spraševali, kako ji je in kaj želi. Vsem po vrsti jo je Stanko predstavil in vsem je morala seči v roko. Nič ni vedela reči, le smehljala se je; zdaj je bila naenkrat kot kraljica. Kakor v sanjah so minevale ure, je minevala noč. Pozabila je, da se vozi na ladji. Do omotičnosti jo je vse prevzelo in utrudilo; kaj vsi ti ljudje res še niso nikoli videli take mlade deklice, ki je ravno prišla iz zavoda, kaj je to taka posebnost? Neki mlad gospod je še prav posebno silil vanjo. Ni znal njenega jezika in prav nič ga ni poznala, pa ji je hotel poljubiti roko in sedeti pri njej. Ofka teh ljudi ni razumela. Že prvi večer so ji postali odvrtni in zoprní. Vse drugače si je predstavljala dom in svobodo zunaj zavoda. Le škoda, da je tudi njen Stanko eden med njimi. Kako vse drugače mu zdaj žare oči kot prej, ko je sedel pri njej in jo poslušal!

Na obzoru se je že prav rahlo srebnila zora, ko so se veseli potniki prvega razreda razšli po svojih kabinah. Stanko je odvedel Ofko. Prva prečuta noč v glasni posvetni družbi jo je zelo utrudila in razočarala. Nekaj lepega je v njej pretrgala in umazala. Če bi bili babica in mamica ob njej, bi ne bilo tako.

Stopila je v svetlo sobico, se naslonila na mizo in zajokala. Stanko ji je pripravljaj posteljo. Niti malo ni slutil, kako je Ofki. Zadovoljen je bil sam s seboj, da jo je tako sijajno uvedel v družabno življenje. Takele deklice so včasih strašno nerodne, no Ofki se pozna, da je iz odlične rodbine. Z njo bo lahko sklenil krasne zveze. Najbogatejši se zanimajo zanjo. Vsem ugaja njena naravna nepokvarjenost in čista, izrazita lepota. Ne zna igrati, ne se potvarjati. Res, sijajno dekletce.

Videl je, da je Ofka utrujena, zato ji je želel lahko noč in odšel. Zdaj je bila sama, tako sama kot še nikoli na svetu. Pa si je nekoč tako želela v svet. Če je



Sveta Terezija, izprosi tudi slovenskemu narodu odpusčenje in spreobrnjenje!

* Nadaljevanje iz lanskega letnika „Male Cvetke“.

v takem svetu njen dom, ki tako hrepeni po njem, potem ga ne bo nikoli našla. Zgrudila se je na kolena, zakrila obraz in začela moliti večerno molitev kot vsak večer v zavodu. Potem ji je bilo lažje.

Zunaj pa je iz sive megle vstajal čemeran dan. Čudno, tudi dan v Ofkini duši je žalosten, še enega sončnega žarka ni v njem.

(Se bo nadaljevalo.)

Alma

Odpuščenje

*Sem kakor dete, ki bedi
in čaka materine roke,
da dvigne ga
prav do srcá.*

*O Bog,
kako sem še otrok.
Za padec vsak in slednjo noč,
ki moji duši kdaj
iztrgala je mir in raj,*

ljubezen svojo nudiš mi.

*Kako tedaj
se v duši mi zjasni!*

*Še več —
kot biserov in tisoč sreč
bi siromak prejel —
in bolj kot ta je bil vesel,
kdor je okusl kdaj spoznanje
ljubezni božje: odpuščanje...*



S. Z.

V šoli sv. Male Terezije

Svetnike moramo ne samo občudovati in se jim priporočati, marveč pred vsem — posnemati. Za to nam jih je Bog dal. Da so nam živi zgledi vsakdanjega življenja, svetilniki ob poti in usmiljeni samarijani s svojo pomočjo iz onostranstva.

Vsak svetnik nas česa uči. Ta to čednost, oni spet drugo, kakor ga je pač Sv. Duh posebej oblikoval. Nekateri pa so postavljeni v našo sredo izrečno kot učitelji duhovnega življenja. Bodisi da poudarjajo posebej kake čednosti, bodisi da so izoblikovali pod navdihom Sv. Duha kar svojo posebno duhovno pot, način notranjega življenja, ki je kot nalašč za tedanji čas in razmere.

Tudi naša doba je bogata s takimi svetniki-učitelji. Največja med njimi v zadnjem pol stoletju pa je brez dvoma sv. Terezija Deteta Jezusa. S svojim življenjem in svojim naukom se visoko dviga nad vse, da je zdaj varen kažipot tisočem in milijonom.

Ne sami, sv. Cerkev nam jo je pokazala in priporočila za učiteljico in vodnico. Papež Pij XI., ki jo je dvignil na oltarje, je tudi razglasil vesoljnemu svetu: „Bogu dopadljivo delo je, da po vsej zemlji razglasimo popolnostno vajo duhovnega otroštva, v kateri se je razodela kot učiteljica preprosta in nedolžna Terezija.“

Na dan Terezijinega proglašenja med svetnice pa je isti veliki papež slovesno razglasil v baziliki sv. Petra: „Mi goreče želimo, da vsi Kristusovi verniki postanejo vredni bogatih potokov milosti po

priprošnji Male Terezije; še bolj pa želimo, da jo pazljivo proučijo z namenom, da jo posnemajo.“

Pod zgornjim zaglavjem bomo priobčili nekaj dogodkov in besed, ki naj nam posvetijo v Terezijino notranjost, v Terezijin značaj in v Terezijino dušo.

Ce hočemo to čudovito svetnico vzljubiti, jo moramo najprej spoznati. Če pa si želimo pridobiti njenega varstva, se ji moramo približati in se ji izročiti v vodstvo — s posnemanjem njenega življenja in njenih čednosti.

Gregor Mali

Blagoslov družinske molitve

Mnogo razpravljamo o vzrokih brezbožnega komunizma pri nas. Vprašujemo se, odkod zver, ki nosi bogokletno ime in oskrunja vse, kar je božjega, lepega in vzvišenega. Nemo goče se nam zdi, da je ta zločinski nestvor, ki mori, ruši in podira, zrasel na naših tleh. Izgovarjamo se na tujino. Njo dolžimo, da nam je zastrupila narod z brezboštvom. Toda resnici na ljubo moramo priznati, da tudi mi sami nismo brez krivde. Pustili smo, da so naše družine propadale. Družine, ki so zavrgle Boga in njegove zapovedi, so nam vzgojile rod, ki se upira Bogu in Cerkvi, rod, ki požiga, mori in ubija.

Govorimo o obnovi. Treba bo obnoviti naše vasi in domove, dvigniti naše gospodarstvo in poskrbeti za red in mir. Toda vse to nam še ne more prinesiti prave sreče. Kristus je govoril: „Naj ne živi človek samo od kruha“ (Lk 4, 4). Globlje moramo seči. Če hočemo slovenski narod rešiti in osrečiti, moramo v Kristusovem duhu preroditi vse slovenske družine. Kakršne bodo družine, takšen bo narod. Gospod je učil, da le dobro drevo rodi dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad.

Kdor je blaže volje, bo priznal, da veliko naših družin ne živi prav, ne živi po božji volji. Vznemirja ga le vprašanje, kako pomagati družinam na pravo pot, do izgubljenega raja družinske sreče v Bogu.

Gotovo ste že brali „Povest duše“, ki jo je napisala nam tako draga

svetnica, sv. Terezija Deteta Jezusa. V tej čudoviti povesti nam tako lepo, tako pristrčno opisuje domače družinsko življenje, da nas mora ganiti. Družina, ki nam je podarila sv. Terezijo D. J. naj postane vzor vseh slovenskih družin.

Stopimo za trenutek v to družino. Odgrnimo zastor, ki nam zakriva njeno globoko, Bogu in Mariji posvečeno življenje. Kaj dela ta družina?

Ta družina moli. Dokler ni bilo otrok, sta oče in mati sv. Terezije D. J. vsakdanje molitve opravljala skupno in z veliko iskrenostjo. Očenaš sta po zgledu svojega častitljivega prednika, kapetana Martin, molila tako, da te je moralo ganiti. Še preden so se jima rodili otroci, sta molila zanje, da bi bili sveti, čisti in Bogu po volji. Z molitvijo sta jih posvečevala, ko še niso mogli govoriti. Ko so pa otroci začeli izgovarjati prve besede, sta jih že oba učila moliti. Z njimi sta molila zvečer in zjutraj, pred jedjo in po jedi. Med sprehodom sta jih vedno peljala v bližnjo cerkev, kjer so s pobožno molitvijo počastili Jezusa v presv. Rešnjem Telesu.

Mati sv. Terezije ni učila otrok samo z besedo, ampak tudi z zgledom. Četudi je bila zaposlena v svoji čipkarski obrti, si je vedno vzela čas, da je posebno z manjšimi otroki molila. Nekoč pa je mati hudo zbolela. Njeni hčerki Terezika in Celina sta bili tisti čas pravi pregnanki. Vsako jutro je prišla po njiju neka gospa. Morali sta za ves dan iti z njo. Ne-

*Na materinih kolenih
se je Terezika naučila
ljubiti Boga, molitev,
krepost in svetost.*

koč pa še nista molili doma jutranje molitve. Med potjo ji to povesta. „Saj to še lahko napravita,“ jima pravi gospa, ju odpelje v sobo in odide. Sestrici se presenečeni spogledata. Terezika vzklikne: „Mamica bi molila z nama, ne bi naju pustila samih!“

Ko je mati umrla, so to nalogo izvrševale starejše sestre. Terezija pravi: „Komaj sem se prebudila, že so me sestrice obsule z vsemi ljubeznivostmi in nežnostmi. Molile so z menoj jutranjo molitev.“

Tudi oče je molil s svojimi otroki. Terezija pripoveduje: „Tudi med večerno molitvijo sem bila pri očku. Pogled nanj mi je zadostoval, da sem vedela, kako molijo svetniki.“

Izobražena gospa pride k modremu duhovnemu voditelju. V veliki bridkosti mu toži nad razvalinami svoje družine: Mož ne veruje, sin veseljači in zapravlja, hči tone v močvirju nečistega življenja. „Tako lepo sem jih učila, pa vse skupaj nič ne pomaga“ zdihuje gospa. „Ali ste jih učili tudi moliti?“ jo vpraša duhovnik. „Ne, moliti jih pa nisem učila“, odgovori gospa. „Potem ste pa najvažnejše in najsvetejše delo pozabili! Pomnite! Ako Gospod ne zida hiše, zastoni se trudijo, kateri jo zidajo. Začnite za družino in z družino moliti in dvignili jo boste iz razvalin.“ Poslovila se je od duhovnika s prošnjo: „Molite zame in za mojo družino.“ Začela je spet



v družini moliti; v začetku je molila sama, kmalu se ji je pridružila tudi hči, nato sin, nazadnje še mož. Po skupni molitvi je prisijalo v družino spet sonce izgubljene družinske sreče.

Skupna molitev je najtrdnjša in najprisrčnejša družinska vez in temelj srečnega in blagoslovljenega družinskega življenja.

Slovenske družine, če se hočete dvigniti iz razvalin in rešiti propada, potem molite, molite, tako kakor je molila družina Martin, ki nam je podarila čudovit svetniški cvet — Terezijo Deteta Jezusa. Molitev bo v vašo družino privabila Boga in vam vrnila izgubljeni raj prave družinske sreče.

Srečko

Karmelska roža

XXXII. poglavje *

V Rim!

Pozno zvečer so naši romarji dospeli v Benetke. Skoro vsakega potnika to čudovito mesto, zgrajeno na koleh z našega Krasa, osvaja in očara. Terezika pa ga gleda s svojega stališča in ostane precej hladna.

„Namesto vrvenja in velikomestnega hrušča in trušča slišiš tukaj iz globokega molka le brodnikov klic in šumenje voda pod udarci vesel. Dasi je mesto pravljичno lépo, je zaigrano v neko težko otožnost. Že doževa palača, čeprav polna lepote, zbuja tiho žalost. V davnini so po teh dvorinah odmevala rezka povelja dožev, ki so naznanjala razsodbo nad življenjem in smrtjo. Vse je minilo. Minilo je tudi trpljenje toliko nesrečnežev, ki so ječali živi pokopani v groznih temnicah globoko pod zemljo...“ Za zunanjo mikavnostjo palač ob kanalih gleda Terezika le krvavo resnico zgodovine, ki je nikoli ne bo mogoče spraviti s sveta...

„Ko smo si ogledovali strašne podzemске ječe, mi je bilo kakor da živim v časih prvih krščanskih mučencev. Kako rada bi bila hiral v teh prostorih, če bi šlo za to, da izpričam svojo vero. A vzdramil me je iz teh pobožnih misli vodnikov glas. Stopali smo čez „most zdihov“. Preko tega mostu so svoj čas prepeljavali obsojence iz temnice na morišče. Po žalostnih vzdihih teh nesrečnežev je dobil most svoje ime. Ali mar ni bilo bolje umreti kot gniti v teh strašnih ječah?“

To in še nekaj je oviralo Terezikino občudovanje: Benetke razen stolnice sv. Marka nimajo takih cerkva, ki bi jo ogrele. Zanje so ostale Benetke lepo, pa mrtvo in nemo mesto.

Zato pa je bila bogato odškodovana v Padovi, kjer je počastila telesne ostanke sv. Antona in občudovala krasna kiparska dela mojstra Donatella, ki krasijo grob velikega svetnika.

Naslednja postaja je bila Bologna. Naša romarica je hitela v cerkev sv. Katarine. Kot bodoča „Terezija Deteta Jezusa“ je pobožno počastila zemske ostanke te znamenite klarisinje 15. stoletja, ki se je odlikovala predvsem po svoji nežni ljubezni do Deteta Jezusa. „Še sedaj ji na obrazu poznaš, kam jo je poljubilo dete Jezus“ meni Terezika.

„V moje največje veselje“, piše dalje, „smo se nato obrnili proti Lorettu. O kako prijazen košček zemlje si je izbrala preblažena Devica za svojo blagoslovljeno, malo nazareško hišico! Tu je vse tako ubožno, tako preprosto in skromno. Ta ljubki kraj mi je nad vse ugajal.“

* Nadaljevanje iz lanskega letnika „Male Cvetke“.

V duhu se zamisli v presvete skrivnosti Jezusovega detinstva in mladosti, ki so se odigrali v tej skromni hišici. „Globoko me je ganila misel, da stojim pod isto streho, pod katero je bivala sv. Družina. Spoštljivo sem gledala stene, ki je na njih počivalo božje oko našega Gospoda. Stopila sem na tla, ki jih je močil pot nazareškega tesarja sv. Jožefa. Tu torej je pestovala najsvetejša Devica svoje božje Dete, tu je bivalo v njenem prečistem naročju. Videla sem tudi sobico, kjer je oznanil nadangel Gabrijel milostno skrivnost učlovečenja. Položila sem celo svoj rožni venec v Jezuščkovo skledico. Kako sladki neizbrisni spomini!“

V svojo največjo tolažbo je smela prejeti Jezusa v njegovi lastni hišici. Sicer hranijo v Lorettu Najsvetejše v oltarju veličastne bazilike, ki je zgrajena nad nazareško hišico in jo oklepa, kot marmornata skrinja zaklepa vase dragocen demant. Pa sta Terezika in Celina naprosili duhovnika, ki je maševal v hišici, da je še zanju posvetil dve mali hostiji. „Tu sem postala živo svetišče Njega, ki je to hišico nekoč osrečil s svojo pričujočnostjo... Kako srečno, presrečno je bilo to obhajilo! Besede ne bodo mogle nikdar naslikati čudovite blaženosti, ki sva jo tedaj občutili“.

„Kako velika mora biti,“ razmišlja dalje s. Terezija, „še sreča onega večnega združenja v hiši nebeškega Kralja! Tam naši sreči ne bo konca, nobene sence. Naša duša na veke ne bo več občutila bolečega poslavljanja...“

Le težko je odhajala iz Loretta. „Jezusovo zemsko bivališče smo morali kmalu zapustiti, trajno tam nismo mogli ostati. Le pokazati nam ga je hotel, da bi nas navdal z veliko ljubeznijo do svegega ubožstva in skritega življenja. Naš dom pa je v nebesih. Tam nam je pripravil bivališče v svojem veličastnem kraljestvu. Tam ga bomo gledali iz obličja v obličje. Ne bo se več kazal našim očem v ljubi podobi otroka, ne več pod zagrinjalom sv. bele hostije, ampak v sijaju svoje luči, v slavi svojega neskončnega veličastva“ (Pov. duše, 6. pogl.).

S krasnim vremenom so speli preko slikovitih umbrijskih pokrajin proti večnemu mestu. „Temna noč je bila, ko smo dospeli v Rim. Spala sem. Zbudil me je klic sprevodnikov: »Roma! Roma!«, ki je šel veselo od ust do ust naših romarjev. Ne, niso sanje: v Rimu smo!“

Terezika je na cilju svoje poti — ni več daleč do palače sv. očeta, ki mu mlada romarica prinaša tako veliko željo in prošnjo.



Benetke: Zloglasni „most zdihov“ za dožvo palačo.



Nevidni dež milosti

„Kje so moje rožice... vzela jih je zima, mraz...“ tako si je mislil marsikateri naročnik o „Mali cvetki“, ker je tako dolgo ni bilo na spregled. Pa je ni vzela vojska in mraz je ni uničil. Zopet prihaja k vam sicer v novi obleki, pa zato celo v večji postavi, ker vam ima toliko novega in lepega povedati o tej naši dobri, predobri svetnici sv. Tereziji. Kljub vojski in zimi ji ni zmanjkalo rož in nenehoma siplje duhovnih in telesnih dobrot na s trnjem posuto križevo pot slehernega Slovence in Slovenke, ki pri njej iščeta tolažbe in pomoči.

Kraj, kjer posebno rada posluša in ušlišuje prošnje, je brezdvoma njeno svetišče na Kodeljevem, sicer ne še dokončano, a vendar že prav lepo urejeno za službo božjo. Tudi o tem, kako napreduje svetišče, vam bo poročal naš listič. Seveda, vseh tajnosti vam tudi ne bomo izdali; recimo o naših dolgovih, ker bi na ta način lahko prišli ob kredit pri dobaviteljih. Če bi ta zadevščina koga posebno zanimala in bi nam rad pomagal, da se rešimo tako nadležnih „sorodnikov“, kot so naši upniki, mu bomo rade volje postregli z natančnimi podatki. Pa le pod pogojem, da ne bo naših „družinskih“ skrivnosti obešal na veliki zvon. Sicer bi bilo to pri nas na Kodeljevem težko, ker cerkev še nima stolpa in ne zvona.

Pa ne samo o svetišču, tudi o raznih rednih in izrednih pobožnostih, ki se v njem opravljajo, vas bomo obveščali. To bo zanimalo predvsem Kodeljevcane, ki se s službo božjo kar najboljše preskrbljeni. Ob nedeljah imamo kar štiri sv. maše s pridigo, in sicer ob 6.15, druga ob 7.30, tretja ob 8.45 (mladinska) in zadnja ob 10. Kar je bolj zaspanega, pa pošljemo preko Ljubljance, saj se jim prileže tudi malo sprehoda po tako dolgem počitku... Popoldansko službo božjo imamo trenutno skupaj z mladino ob pol 3.

Velika večina Kodeljevčanov obiskuje službo božjo v našem svetišču. Od časa do časa pa gredo seveda počastit tudi druge veljake nebeškega kraljestva, zlasti sv. Petra. Končno ima pa le on v oblasti ključke od nebeških vrat, sv. Terezija pa samo rožice. Toda s temi rožicami je ovenčala križ in križ je „življenja luč in nebeški ključ“. Zato bo tudi pri sv. Petru dobro opravil, kdor bo Terezijo častil in si njeno varstvo za zadnjo uro zagotovil. Zavedajoč se te resnice, prihaja mnogo vernikov tudi od drugod, zlasti ob večjih praznikih. In ko zadoni ona prelepa „Sveta Terezija, k tebi v višave...“, se vsuje nevidni dež duhovnih milosti kot blažilni balzam na krvaveča in žalostna srca ter jim vrača zaupanje v življenje in v Boga. In kjer si bil enkrat potolažen in kjer si enkrat našel zdravje, tja se rad vračaš še in še. Tako sv. Mala Cvetka stalno dobiva novih častilcev in njeno svetišče novih obiskovalcev.

OZNANILA

V POSTNEM ČASU bo ob nedeljah ob 4. popoldne sv. križev pot, nato postni govor, litanije in blagoslov. Ob petkih bo križev pot ob pol 6. zvečer.

Kot priprava na velikonočne praznike bodo dvojne duhovne vaje, in sicer za žene in dekleta od 23. do 26. marca, za moške in fante pa od 30. marca do 1. aprila. Da bodo duhovne vaje obrodile dober sad, že sedaj mislimo nanje in se nanje pripravljamo.

Nedelja 5. marca je „dan staršev“. Na ta dan bo duhovna obnova za vse mladince, njihovi starši in domači pa so vabljeni, da se pridružijo duhovni preroditvi svojih otrok in z njimi vred pristopijo k angelski mizi pri sv. maši ob 8.45. Popoldne po popoldanski službi božji pa bo proslava v dvorani.



Pastircji

Nekoč besede kralj niso poznali. Za vladarja so rabili naziv pastir naroda. Saj je služba pastirja in vladarja res zelo podobna. Zato je tudi Jezus imenoval sv. Petra za pastirja. To je bilo v tistem slovesnem trenutku, ko ga je imenoval za prvega apostolov in za vladarja, za vrhovnega poglavarja svoji Cerkvi. Rekel mu je: „Pasi moje ovce, pasi moja jagnjeta!“ S tem mu je dal vladarske pravice in pastirske dolžnosti.

Pastir je zato pri čredi, da jo vodi in varuje. Če bi pastir pustil čredo, naj gre, kamor hoče, če bi ji pustil „zlató svobodo“ in le še capljal za njo, bi se mu taka čreda kmalu porazgubila in bi vse propadlo. Noben pameten človek bi ne rekel, da je tak pastir dober. Tak pastir je slab ali bolje, tak sploh ni pastir. To je vsakemu otroku jasno!

Jezus je Petru in naslednikom ukazal: „Pasi moje ovce...!“ Če bi torej papeži in škofje molčali, ko verniki — čreda Kristusova — rinejo na kriva pota, tedaj bi postali slabi in nezvesti pastirji. Bili bi izdajalci v svoji službi. Zanimarjali bi svojo najvažnejšo dolžnost, ki jim jo je Kristus naložil. Zato ne smejo molčati. Čredi morajo pokazati pravo pot. To je vsakemu otroku jasno!

Mi smo čreda Kristusova. Papež in škofje so naši pastirji, ki jih je postavil Kristus. Ko je Jezus razpošiljal učence, jim je rekel takole: „Pojdite: glejte, pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove... Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal“ (Lk 10, 3-16).

Vse to velja v vsem obsegu tudi za sedanjega papeža in za našega ljubljanskega škofa. Pokorščina papežu in škofu je pokorščina Kristusu. Tudi to je celo otrokom jasno!

Vsaka družina okoli Rakovnika je dobila v januarju majhno knjižico z naslovom Pastirjev glas. Naš pastir je moral spregovoriti, mi pa moramo ubogati.

Duhovne vaje

Večina jih že pozna. Saj so v naši cerkvi že več let v navadi. Tudi letos jih bomo v postnem času opravili. Letos jih bodo še posebno pomembne. Zlasti naj bi se jih udeležili očetje in matere. Za vas bo nekaj posebnega in vam ne bo nikoli žal za tistih par ur in za tistih par korakov do cerkve. Vsi pa že sedaj molimo za dober uspeh.

Prve bodo opravile duhovne vaje ma-

tere in sicer od 8. do 12. marca. Za fante bodo od 15. do 19., za dekleta pa od 21. do 25. marca. Zadnji pridejo na vrsto očetje in to od 29. marca do cvetne nedelje.

Pridige bodo vedno zvečer v kapeli pod cerkvijo. Začetek točno ob tričetrt na 7., konec ob pol 8. Natančnejša navodila boste slišali s prižnice. Tudi marčna številka vestnika bo še kaj rekla o tem.



Žakaj posvetitev družine?

Marija želi, da ji odpre vrata svojega doma vsaka slovenska družina. To ne želi Marija zaradi sebe in svoje časti, temveč zaradi Jezusa in zaradi nas. Jezusa bi rada prinesla v vsako družino in z Jezusom njegovo kraljestvo milosti in miru in resnice in pravice in ljubezni.

Rada bi ga položila v srca mož - gospodarjev, kot ga je položila v naročje sv. Jožefu;

rada bi ga položila v srca mater, kot nekoč v naročje vdove Ane v templju;

rada bi ga položila v srca mladine in otrok kot nekoč v naročje betlehemskih pastirjev. Rada bi pripeljala Jezusa v vsako hišo, kjer bi ga prosila, naj razodene svojo vsemogočnost in dobroto ter pomaga, kot je to storil nekoč v družini novoporočencev v Kani.

Ali jo hoče sprejeti tudi vaša družina?

Družinski oltarček

Ima ga skoraj vsaka krščanska družina. Ponekod je zelo lep, drugod skromnejši, vedno pa zelo ugodno vpliva na domače in na tujca. Nekje se je zgodilo tole: V družino, ki je imela lep domač oltarček, je večkrat prišel po opravkih možakar, ki je bil na glasu, da rad grdo govori in preklinja. Nekoč ga je pa domača hči kar naravnost vprašala: „Kako da o vas govorite tako in tako. Saj ko ste pri nas, vam nobena taka nerodna beseda ne pade iz ust?“

Mož jo malo postrani pogleda, se nasmehe in ji reče: „Ko me pa daste vedno tako sedet, da gledam na oltarček, ki je tak-le, da se mi zdi, kot bi bil v cerkvi!“

Ne bo samo v okras krščanskemu domu, ampak bo izvršil veliko apostolsko delo oltarček, ki bo preprečil en sam smrtni greh. Naj bi nobena krščanska družina ne bila brez njega.

Naši cajni

Že sredi januarja je po težki bolezni okrepcan sv. sv. zakramenti odšel v večnost Kante Kajetan, upokojenec tob. tov. star 83 let.

Na Galjevici je po dolgoletni bolezni mirno v Gospodu zaspala Poženel Jožica. Bila je za zadnjo uro dobro pripravljena, saj je redno vsak mesec ob prvih petkih in sobotah prejemale sv. zakramente.

14. feb. je na Galjevici Bog nenadoma poklical pred sebe Marijo Erklavc, ki je že dalj časa po malem bolehal.

16. feb. je previden s sv. zakramenti umrl Franc Dolinšek iz Jesihovega štradona.

Molimo za vse! Družinam sožalje, dušam pa večni mir in pokoj!

Rakovniški mladinski dom

KROŽKARJI (fantje od 16. leta naprej) so se lotili zelo važnega dela: vsak ponedeljek se zberejo in pod vodstvom gospoda dr. Alojzija Tomca podrobno obravnavajo in študirajo pastirsko pismo našega prevzv. gospoda škofa o nevarnosti brezbožnega komunizma. Zanimiv je ta študij že po vsebini sami, še bolj pa radi načina, ki se vrši v obliki vprašanj in odgovorov in vsak lahko prosto razodene svoje mišljenje, svoje pomisleke in težave kakor tudi razne ugovore, ki jih toliko sliši v delavnici, v trgovini in šoli, pa na vse dobi kratek in jasen odgovor. Tako nam glas našega skrbnega pastirja ne bo prišel samo do ušes, temveč bo prodrl prav v globino naših duš in nas še bolj utrdil v našem mišljenju, govorjenju in življenju z ozirom na brezbožni komunizem.

NARAŠČAJNIKI (fantje od 13. do 16. leta) hočejo posnemati svoje večje tovariše in zato so sklenili, da bodo odslej naprej imeli sestanek kar vsako nedeljo po maši. Tako bodo pod vodstvom svojega voditelja lahko še bolj vneto kovali svoj značaj in pravilno usmerjali življenjske korake v najvažnejših in najusodnejših letih svoje mladosti. Pa niso samo vase obrnjeni. Ne! Po vzgledu don Boska hočejo pomagati tudi drugim zlasti mlajšim tovarišem, da bodo dobri. In zato jih ne le z besedo in zgledom vabijo s seboj v mladinski dom, temveč tudi s svojim delom. Ker vedo, da je mladina najraje tam, kjer je največ veselja, zato sodelujejo v mladinskem domu pri vsem, kar pospešuje veselje: pri raznih tekmah, pri petju, pri raznih predstavah, pri zanimivih slikanicah itd. In ker so spoznali, da drobiž najraje gleda lutke in da se prav po veselem Pavlihu, drobiževem ljubljencu, lahko nudi toliko vzgojnega, so ustanovili lutkarsko družino, ki skrbi, da Pavliha čim večkrat in v čim bolj privlačni podobi obišče mladinski dom. Seveda to stane precej truda. Pa zadovoljstvo,

ki ga človek čuti v srcu, ko kaj dobrega stori svojemu bližnjemu in Jezusovo zagotovilo, da Njemu storimo, kar storimo kateremu Njegovih najmanjših bratov, jim osladi še tako velik trud. Tako naraščajniki v precejšnji meri nadomeste delo krožkarjev, ki so sedaj zaposleni s še važnejšim delom „za vero in dom“.

Da bi se pa krožkove vrste le preveč ne razredčile, poskrbijo od časa do časa naraščajniki na ta način, da svoje „dozorele“ člane pošljejo v krožek. Osem so jih že odposlali, druga pošiljka je pa že tudi na poti. Seveda so zato naraščajniki oskubili „drobiž“ za prav toliko članov, da tako drže svoje število v primerni višini. Med odhajajočimi je tudi več odbornikov. Ostal je za nekaj časa le še predsednik Miro Potočnik. Zato so dobili

NOV ODBOR, v katerem je za tajnika Slivar Ivan, za blagajnika Jančar Vladimir, za sportnega referenta Snoj Franc, za dramatskega poročevalca pa Komat Vine. Prepričani smo, da bo nov odbor prav tako ali pa še bolj delaven, kakor je bil prejšnji.

Naše pisano življenje je radi razmer stisnjeno v tesne prostore pod cerkvijo, ki jim pravimo „katakomba“. Sami na sebi so ti prostori temni, mrki, pustí, a ko jih mladina iz rakovniške okolice napolni, kar zažive, vriskajo in pojejo kot najbolj sončne in svetle dvorane... Poročila o tem delu in življenju mladincev pri naša Rakovniški zvon, ki je namenjen predvsem rakovniškim okoličanom, ki ga boste pa sedaj dobivali združenega z Vestnikom in Malo Cvetko.

Najbolj redni in z majhno izjemico tudi najbolj pridni OBISKOVALCI mladinskega doma v januarju so bili naraščajniki Jančar Lado, Snoj Fr.

in Škraba Miro, med drobižem pa Bizjan Stanko, Škorjanc Stane in Mrovlje Roman. Vsi so ves mesec prihajali zjutraj in zvečer in pobrali vse dosegljive žige. To je lep pogled v izkaznico! Voditelj mladinskega doma jih je lepo nagradil, poleg teh pa še drugih 50, ki so si nabrali v januarju nad 20 žigov.

Pri TURNIRJU V VOLKU je nepričakovano prav po volčje zdelal vse naraščajnike Kastelic Janez in dobil prvo nagrado, drugo pa Žgajnar Matija, na tretjem mestu je Černič Drago. Med drobižem, ki je tekmoval v dveh skupinah, pa so najhujši „volkovi“ Pintar Lado in Bizjan Stane ter Zupan Marijan in Biščak Jože, ki so prav tako prejeli lepe nagrade.

Sedaj se vrše hude borbe v mlinu in d a m i. Drobne bele žogice ne natepavajo toliko krožkarji, pač pa zopet ta neugnani drobiž in naraščajniki. Ti se pač zadovolje z „vojnimi“ žogicami, čeprav jih bolj po pijansko zanaša. Starejši pingpongaši pa bi hoteli le predvojno blago, ki pa je skoro skopnelo, in zato raje puste lopar poležavati, da si morda s „felšastimi“ žogicami ne pokvarijo svojega slovesa. Da se kar bojim, da jim bo med njihovim čakanjem drobiž tako dorasel, da bodo potem res zgubili svoj sloves. Vaja je zmeraj potrebna!

Pevci prihajajte redno k vajam, zlasti vsi soprani in alti, ki so tako pozabljeni in bi radi nekateri le ob nastopih v gledališču sodelovali, sicer pa se ne prikažejo.

Na PRVO POSTNO NEDELJO nas obišče Pavliha. Videli bomo, kaj je napravil z „vražicem v steklenici“.

DUHOVNE VAJE za fante bodo od 15. do 19. marca. Vsak večer bo govor ob trideset let na sedem. Krožkarji in tisti naraščajniki, ki jih ne bodo opravili v šoli, se jih bomo kakor vedno udeležili polnoštevilno in tako izpolnili eno izmed bistvenih dolžnosti krožka.

KRIŽEV DOT bomo v postu molili vsak petek zvečer ob 6. in ob 7. Radi se udeležujemo te prelepe in koristne pobožnosti. Kdor bi ob petkih ne mogel priti, lahko to nadomesti ob nedeljah popoldne s tem, da sam obišče postaje križevega pota v cerkvi.

KVARTOPIRCI: V mladinskem domu je najstrožje zabranjeno vsako igranje za denar. Nekateri tega kar ne morejo razumeti. Dva stari radi tega že morala iz mladinskega doma. Pa jima bodo tudi drugi nepopoljšljivi grešniki sledili, če ne bodo ubogali. Prav tako je prepovedano vsako barantanje. To pa naj si zapomni zlasti drobiž!

Marsikateri starši morda ne vedo, da se je v naši okolici osnovala čudna družba „POHAJAČEV“, ali kako bi jo že krstili. To so po večini člani nekega društva, ki je bilo svoj čas zelo proslavljano, pa danes ne obstoja več. Precej je vmes takih, ki so redni gostje mladinskega doma le kak mesec pred Miklavžem. Seveda, ker se Miklavž zanje ne zmeni veliko, kmalu odfrčijo... Na žalost so zvalili v svojo družbo tudi tri, štiri sedaj pridne mladince. Vsi ti bi sicer zelo radi hodili v mladinski dom, ko bi bilo tam dovoljeno samo igrati se, prisostvovati raznim predstavam, pa še tudi sodelovati pri njih, potem pa, kadar je treba iti v cerkev ali pa k molitvam, enostavno popihati čez planke ali pa za Katrcu domov... Celo izkaznice z zlato zvezdico so si oskrbeli. Svoje sestanke pa imajo kar na svežem zraku v Golovcu, da so bolj neovirani. Satan je zelo vesel te družbe, zlasti odkar se je začela ozirati po mladincih, ki mu niso nič kaj po volji. Njihovi angeli varuhi jokajo... Pa tudi že marsikateri starši, drugi pa še prav gotovo bodo jokali, če sami ne poskrbe, da njihovi otroci ne bodo zahajali v to družbo. Golovec bo sedaj spomladlil že itak sam po sebi — na kljub vojaški prepovedi — preveč vabljiv. Kaj šele, če bo na njem taka družba! Koliko mladih duš je že ta nesrečni Golovec oropal njihovega najlepšega krasa: nedolžnosti! Koliko mladih življenj je za čas in večnost uničil! Zato pa, mladinci, varujte se te družbe kakor kuge! Starši, zavedajte se, kakšno odgovornost imate pred Bogom za svoje otroke! Matere mladincev, prepričajte se vsak večer s pregledom izkaznice, ali je bil res vaš sinček v mladinskem domu! Žig je važna kontrola tudi v tem oziru!



V sčrni hvaležnosti sv. Mali Tereziji

IZPOLNJUJEM OBLJUBO in se sv. M. Tereziji javno zahvaljujem za rešitev brata iz zelo hude stiske. P. L. — SRCNO SE ZAHVALJUJEM sv. Tereziji D. J. za vrnjeno zdravje in se ji še nadalje toplo priporočam. F. Z., Lj. — HVALA Ti, sv. M. Cvetka, za velike dobrote in milosti, s katerimi si nas ponovno obvarovala vseh dušnih in telesnih nesreč. Se ti še in še priporočamo. Prilagamo žaobljubljeni dar za svetišče. G. G., Rovte. — ZA PONOVO REŠITEV se z vso družino srčno zahvaljujeva sv. M. Tereziji. M. in O. K., Lj. — MALI SV. TEREZIJI srčna zahvala za prineseno radost v zdravju in ljubezni, kar je vidno dar nje, ki sva zaupala vanjo. Naj ostane sv. Mala Cvetka še nadalje svetlo žarenje za vse, ki trpijo, naj vsem otira

solze in uslišuje stotere srčne prošnje! Vedno hvaležna Viktor in Milka Kovač, Kodeljevo. — KOT TISOČI DRUGIH sem bila tudi jaz dolgo in neštetokrat v veliki nevarnosti za življenje. Pa sem se v vseh stiskah zaupno zatekala po pomoč k sv. M. Tereziji in se ji ponovno zaobljubila z darom za njeno svetišče. Moje zaupanje ni bilo zastonj. Kar nenedoma je prišla sprememba in rešitev. Prepričana sem, da po Terezijini priporočili. V prisrčni hvaležnosti izpolnjujem svojo obljubo. Zatekajmo se vsi k sv. M. Tereziji! Suhadolnik V., Rakitna. —

PRISRČNO SE ZAHVALJUJEJO za prežete dobrote ter iz hvaležnosti pošiljajo svoj dar za svetišče: Leben Marija, družina Cerar.

Življenje v Mladinskem domu na Kodeljevem

Ko so še prihajali k sv. Mali Tereziji na Kodeljevem romarji z dežele, so bili začuden in veselo presenečeni. Mnogi še niso vedeli, da stoji Terezijino svetišče poleg živahnega in krepko delujočega mladinskega doma, ki bo letos praznoval že svojo petindvajsetletnico obstoja. Živahni živčav vesele mladine prav nič ne moti tihe zbranosti v svetišču. Nasprotno, saj je sv. Mala Terezija kakor sv. Janez Bosko svetnica dušne vedrine in svetega veselja in z zadovoljstvom gleda iz nebes, kako se trume mladih src sipljejo v njeno svetišče k Jezusovim in njenim nogam.

V mladinski dom zahaja okoliška mladina po šoli in po delu. Vsak ve, kako zelo je dovzetna za vsakovrstne vplive, seve raje slabe kot dobre. Družina, Cerkev in šola imajo na prvem mestu pravico in dolžnost vzgoje vse naše mladine. Pa je že tako; v mnogih družinah ne morejo, boj za vsakdanji kruhek jemlje ves čas in

vse moči staršem. Drugod ne znajo ali nočejo ali je sicer kaj narobe. Šole so večinoma postale zgolj učilnice. Delavnice pa naravnost pohujševalnice. Vse to je že videl sv. Janez Bosko in zamislil „mladinske domove“, zatočišče po šoli in po dnevnem delu mladini od 7. leta pa do zrele dobe, ko si postavi svoje ognjišče.

Tak mladinski dom, ki ga poseča več sto dečkov in fantov, je tudi ob Terezijinem svetišču. Po materinsko skrbi za svoje varovance in jim nudi od verske in npravne vzgoje pa do pomoči v učenju in do iger in zabave vse stopnje deškega in fantovskega izživljanja in udejstvovanja. Molitev, maša in obhajilo jih ohranjujejo čiste, dobre in krepke na duši; krožki, odseki in klubi jim bistré duha in utrjujejo telo, šport in igre pa sproščajo njihovo mladostno živahnost v pristnem veselju in pošteni zabavi.

Drugič kaj več o vsem tem pestrem življenju ob Terezijinem svetišču.

„Mala Cvetka“

IZ UREDNIŠTVA IN UPRAVE

Dragi naročniki in čitatelji „Male Cvetke“! Gotovo ste prese-
nečeni, ko stopa doslej tako skromna in zares mala „M. Cvetka“
naenkrat v tako veliki obliki in taki obleki pred vas. Pa boste takoj
razumeli: vse to nam prinaša nujnost vojskinih razmer. Tudi mi smo
se jim morali ukloniti in izvesti združitev treh listov pod eno streho,
vendar tako, da čitatelji „Male Cvetke“ ne bodo prav nič prikrajšani.
Nasprotno.

Odslej bo prinašal „Salezijanski Vestnik“ vso dosedanje vse-
bino „Male Cvetke“ za častilce sv. Terezije Deteta Jezusa in sicer
vsak drugi mesec. „Mala Cvetka“ bo tako izšla februarja, a-
prila, junija, avgusta, oktobra in decembra. Po potrebi pa bodo do-
dana še poročila iz rakovniške cerkve in okolice.

Tako bo tudi letos Mala Cvetka redno prihajala v vse domove
Terezijinih častilcev in prijateljev, ki so ji doslej že odprli vrata.
Zelo rada bi prihajala tudi še k onim tisočem, ki jim je bila nekoč
že tako ljuba in težko pričakovana, pa zdaj zaradi vojne vihre ne
more do njih. Zanje bomo prihranili nekaj izvodov, da jih dobe, ko
se pošta odpre. Saj pričakujemo od vseh kak glas, da vemo, da še
žive, ljubijo sv. Malo čudodelko, zaupajo vanjo in se še zanimajo
za njen list.

Stari prijatelji in naročniki pa se bodo gotovo potrudili, da
razširijo krog Male Cvetke z novimi naročniki in naročnicami. Vsem
sporočamo, da znaša naročnina za leto 1944 L. 10.—

Pošljite, lepo prosimo, naročnino čim prej, da se vemo ravnati.

Uprava je kot doslej na naslovu: „Mala Cvetka“, Ljubljana -
Kodeljevo. Čekovni račun: št. 13.495.

Uredništvo pa: „Mala Cvetka“, Ljubljana - Rakovnik.

K zvestemu skupnemu delu, da se češčenje sv. Terezije Deteta
Jezusa kar najbolj razširi po vseh slovenskih domovih in njeno pre-
lepo svetišče na Kodeljevem čimprej dokonča, pristrčno vabita

uredništvo in uprava.



**K Bogu po plačilo so odšli
dobrotniki, naročniki in prijatelji Terezijinega svetišča**

Zwölf Marija iz Postojne; Simčič Mirko Ljutomeru; Olga Kump r. Jarovšek na
iz Trsta; Štuhec Jakob iz Križevcev pri Vrhniku; Henzel Marija, Sluga Ana, Ljublj.